"Jste normální kripličky kulhavý," pronesl chmurně Gándhí při pohledu na naše rozesmátý ksichty. "To, co vám tady tluču do těch vašich dutejch hlav není vůbec žádná sranda, ale jak chcete." Otočil se na podpatku a hrdě odkráčel od ohně. "Já vám to teda předvedu, ale pak bude pozdě. Pro vás, samozřejmě!" houkla na nás temnota Gándhího hlasem.

Autor povídky při svojí nejoblíbenější činnosti
projevu k davům:)

foto: Magdalena Karelová - Waki

Abych to vysvětlil. Gándhí vůbec nebyl špatnej kluk, naopak. Byl to takovej náš osadní svatej muž, který se neustále zabýval plány na morální zušlechtění zkaženého lidstva, udržení světového míru a za větší životní prostor pro nebohé slepičky. Navíc to byl k našemu stále neodezněnému úžasu zapřísáhlý trávožrout a možná i něco horšího.
No a teď právě přišel s nápadem nějakýho převtělení, otravoval s tím už od nádraží. Že prý byl na nějakém bubáctví, kdoví co tam chlastali za houbičkový dryáky, a když byl při úplňkovým bubnování nejmíň v patnáctý dimenzi, tak ho najednou něco osvítilo. Bohužel, baterka doktora ze záchranky to nebyla.
Zkrátka a jasně, od tý doby už ví, jak to v tomhletom slzavým údolí dát do cajku, abysme se všichni, ale úplně všichni, měli rádi. I s těma slepicema, samozřejmě. Ten dryák musel bejt fakt dobrej vzorek.
Co nám teda zbejvalo, že jo? Nejdřív jsme radši drželi huby a snažili se mu dát najevo, že plně chápeme úsilí o duchovní spojení s jakousi Gáiou, což má být Země. Sorry, Matka Země. A ta mu dá nějakou sílu a on se stane mocným mírotvůrcem. Jak už jméno napovídá, tak bude veskrze kladným vládcem světa, což jestli dobře chápu, ocení hlavně ty slepice.
Idylku jeho nadšeného projevu k osadě však ukončil Friťák s dotazem, že teda ta Země je naše máma, tak kdo je naším fotrem a jestli náhodou všechny ty problémy nejsou z toho, že jsme vlastně poloviční sirotci a chudák Máma Země, jak už to tak bývá, na nás nestačí. Tím protrhl hráz našeho hraného zájmu a zbytek už znáte.
"Snad se z toho sebere, tohle vypadá vážně, až takhle to ještě nikdy nežral," pronesl ustaraně

Fredy a sáhl do žracáku pro flákotu. Ono vždycky líp chutná, když se při tom člověk nekouká na vyčítavý Gándhího oči a nabízenou mrkvičku.
Dál už se jen pokračovalo v pomlouvání i jiných nepřítomných a ani nevím, kdy půlnoc odešla do věčnejch lovišť a noc přestávala být mladá. Mléčná dráha nad náma by se dala využít k reklamě na jogurt?
"Hele, neslyšeli jste něco? Jako odspoda od Jehly," ozval se náhle Friťák. "Nechci plašit, ale jestli si ten blbec chtěl zahulákat k hvězdičkám pár manter a z tý skály žuchnul dolů, tak?" nedokončil větu. Nebylo proč.
U Jehly ale bylo pusto, alespoň tam, kde dosvítily baterky. A ani na naše volání nikdo nereagoval.
"Kdo tady kouří, dejte mi taky, nechal jsem je nahoře," ozval se Fredy.
Chtěl jsem říct, že nikdo, ale vtom jsem kouř ucítil taky. "Počkej, to není cigáro, vodkuď fouká? Vodzdola? Vod potoka? Jo! Tak pojďme na kus řeči, pánové."
Představa, že my tady šašíme a Mírotvůrce si zatím někde dole spokojeně trucuje u ohníčku, nás docela nažhavila doběla. "Je v potoce dost vody?" procedil jsem pomalu mezi zuby. Byla to zbytečná otázka, alespoň pro Friťáka, kterej už do něj na tomhle vandru jednou zahučel.
U potoka byl pach spáleniště výrazně větší, ale žádná záře nebyla vidět. U lávky taky nic nebylo a za lávkou? A za lávkou! Bože ? za lávkou se v kuželu světla objevil kráter. Po jeho okrajích se v divných skulpturách zvedaly hromady spečené hlíny a na samém dně ležela bezvládná zkroucená postavička Gándhího.
"Dělejte, rychle, vodu!" Povrch kráteru stále ještě slabě sálal. Tohle přece nemohl přežít, blesklo mi bezmocně hlavou při pohledu do jeho opuchlé a ztuhlé tváře.
"Vodu! Šátek! Co tep? Dejchá. Aspoň to," ulehčeně jsem zasípal. "Skočte někdo pro mačetu a celtu, uděláme nosítka. Gándhí, ty vole blbej, probuď se. Cos to tu vodbouch, sakra."
Čas se vleče. Minuta. Druhá. Šátkem otírám Gándhího tvář. Friťák se mezitím přiřítil s mačetou a lesem se začalo ozývat zběsilé sekání. Rvu ze sebe košili a dávám ji Gándhímu pod hlavu. Friťák s Fredym už mají tyče hotový a zastrkávají je do celty.
"Ruce pod něj a na tři zvednout. Raz, dva, tři!"
Spěcháme nočním šerem, svítá. Střídáme se u nosítek, ze kterých se najednou ozvalo zasténání. "Kluci, stůjte!" Pokládáme nosítka na zem, padáme na kolena a snažíme se tu nečekanou jiskérku života proměnit v oheň.
Když konečně otevřel oči, kluci nadšeně zařvali výkřik díků, ale mě zamrazilo. Podobnej pohled jsem kdysi viděl na jedný starý fotce u muže v trestaneckým, který se držel ostnatýho drátu. Byl to pohled bez budoucnosti.
"To bude dobrý," šeptám a chci vstát. Jeho ruka mě ale chytla a s nečekanou silou mě přitáhla blíž k těm jeho prázdným očím.
"Nech ? to ? bejt, nemá to ? smysl." Chvilku po té námaze oddechoval. "Povedlo se to ? mohlo bejt dobře ? není to ale co to bejvalo, víš? Jako s tou Zemí. Není, co to bejvalo?
Hlava mu vysílením poklesla. "To bude dobrý, kamaráde. Z toho se dostaneš. Kdoví, k čemu ses připletl."
Vystřídal jsem u nosítek splaveného Fredyho a spěchali jsme dál. Trochu nás zdržela ta nová paseka s poházenými kmeny staletých velikánů a když nás do nosu uhodil známý zápach říčky, věděli jsme, že město už je kousek.
Tvrdý povrch asfaltu, který vystřídal měkkou lesní půdu, dodal mým krokům další naději. Jako zdáli jsem slyšel Fredyho přerývané: "Jeď, jeď, do hajzlu, tak už někdo jeďte, vždycky jsou vás tu takový kvanta, tak už se někdo objevte!"

Konečně se na obzoru objevilo město. Bylo temné, bez jediného světla. Nebýt svítání, jeden by ani neřekl, že už jsme skoro u něho.
Fredy vyběhl napřed a zmizel v dáli. Ani nevím, jak jsme se s nosítkama dostali k prvnímu činžáku hned na kraji města, ale fakticky jsem toho měl plný kecky.
Friťák se dopotácel k nejbližším zvonkům a začal je mačkat všechny najednou. Ranním tichem se i přes zavřená okna rozlehlo mnohočetné zvonění v různých tóninách a? a nic. Žádná odezva, žádné nadávky, dotazy, rozsvícená světla? nic.
"Maj snad všichni dovču?" obrátil se tázavě a zmateně ke mně.
Nevím proč, ale někdy to tak bejvá a mě se najednou zmocnila divná předtucha. Vstal jsem ze země a vydal se k vedlejšímu činžáku. Z obchodu v jeho přízemí se však najednou ozval zvuk rozbíjeného skla a u teď již bývalé výlohy jsem zahlédl postavu, jak odkopává střepy a něco si bere. K mému úžasu jsem v ní poznal Fredyho.
"Co blázníš?!"
Nereagoval. Jen se narovnal, párkrát si mocně loknul z hranatý flašky a až teprve potom pomalu vykročil směrem ke mně. Ve chvíli, kdy mě míjel, jen utrousil: "Nenamáhej se, už jsem proběh celý město," a šel dál, směrem k ležícímu Gándhímu. Než mi seplo, co se bude dít, tak ho kopnul do boku a chytil pod krkem.
"Ty hajzle, ty zasranej hajzle, cos to proved?"
V poslední chvíli jsme ho s Friťákem odtrhli a povalili na zem. Chvilku se cukal a řval. Když ztichl a objevily se první slzy, věděli jsme, že ho můžeme pustit. Zůstal sedět, jenom se začal trochu třást. "Kluci, já nevím, jak to ten debil dokázal, ale to město je úplně prázdný. Nic nefunguje, ani telefony, nic."
Všichni jsme přitom otočili zrak k Gándhímu. Slabě sténal. Z rozbité láhve vytékala tekutina přímo do kanálu a okolní vzduch byl prosycen její pronikavou vůní.
S hlavou najednou úplně prázdnou a tupou jsem vstal a chtěl jít do krámu pro další, jenže v ten moment se země otřásla??.